

VESPRADA DE PLUJA

Lentament la llum s'engrisa i es fa fosc.
Sent arribar el dring distant de la pluja.
Clavilla el cel un llamp i trenca un tro.
Plou pluja grossa de tardor que s'apropa.
Pluja grossa que mulla de gust tot el cos.
Camine carrers desconeguts sense cap pressa
per baix de vells balcons d'una vella ciutat.
Tot d'una, darrere un vidre, un rostre
amb un somriure jove esguarda l'horitzó.
Miratge en verd d'aquest vagareig solitari.
Ressona la pluja fosca amb més records,
amb tot l'aroma intens de la vesprada.
Com una planta s'obri, en rentar-se, plaent.
Com la terra agraïda respon amb crits de goig.
 Pluja o encís de setembre,
 pluja que tanca l'estiu,
 pluja que du fresques festes,
 pluja feliç a fenoll,
 pluja de somnis perfectes.
Quin antic deler perdut
recuperat només que la sent caure!

MATINADA D'ESTIU

Rellegesc aquesta matinada: una insignificant papallona
rondava la llum del flexe fins que s'ha cremat les ales.
Unes motos passaven estridents per la nocturna distància.
Etfíliques veus estrangeres cridaven des del carrer.
La lluna era un galló de taronja de sang
lluïnt en la fosca matinada llarguíssima.
Rellegesc aquest instant, aquest anar al mínim,
el màxim de vida possible que se'ns deixa.

La mirada es gira com un calcetí vell
i observe un home inútil que repeteix absurd
sommàmbuls gestos quotidians, sempre sol,
amunt i avall, sense parar enlloc, a la recerca
del fràgil temps que fuig, furtant fragments
d'oblit, contra la buida buidor.

No volent caure dins del pou, em nuge
als mots que em salven i cride i cride
i cride, abocat al forat negre, fort
sense que em senta ningú.

He dit el forat negre. Sí. He dit el forat negre
però igualment hauria pogut dir el desert blanc.